

het heeft invloed op alles

langetermijengevolgen van een onveilige jeugd

'De ellende is begonnen toen ik geboren ben. Ik was niet gewenst en ik kwam ook nog eens twee maanden te vroeg. In de couveuse werd al duidelijk dat ik een zwak hart had. De spierziekte die ik er later bij kreeg, vonden mijn ouders geen reden om wat voorzichtiger met me om te gaan.

Ik heb twee perfecte broers, van drie en vijf jaar ouder. Zij zijn heel rustig. Bij mij werd na vier jaar duidelijk dat ik niet zo rustig was dus gingen ze maar slaan. Tussen mijn vierde en mijn twaalfde is mijn rug nooit normaal gekleurd geweest.

Mijn ouders waren vaak onder invloed als ze het deden. Ze waren coke en heroïne verslaafd en zaten vaak aan de alcohol. Als ik aan ze vroeg waarom ze mij wel sloegen en mijn broers niet, werden ze boos. Ik kan het ook wel ergens begrijpen, ik was ook wel druk. Een andere reden was dat ik niet terug sloeg. Mijn jongste broer is één keer geslagen door mijn vader en toen heeft mijn broer hem zo hard terug geslagen dat zijn hand brak. Dat was de laatste keer dat mijn vader hem sloeg.

Ik werd iedere dag geslagen. Omdat ik te laat was, of te vroeg. Ik had altijd wel iets fout gedaan. Ook mijn broers begrepen niet wat we moesten doen om ze tevreden te stellen. We besloten toen om dan maar niet meer weg te gaan en thuis te blijven, maar dat was ook geen oplossing. Op een gegeven moment is bij mij een knop omgegaan en kon ik alleen maar lachen als mijn vader me sloeg: kom maar, sla maar zo hard als je kunt. Ik was ook niet bang: harder slaan dan je hardste slaan kan je toch niet, dacht ik dan.

Op een dag was papa een soort van psychotisch geworden en was hij helemaal los aan het gaan. Meestal stopte hij wel na drie, vier keer slaan, maar nu ging hij gewoon door. Mijn oudste broer haalde de buurman erbij en toen we boven kwamen, was mama weer eens raar aan het doen en had papa zich opgehangen in het trapgat, naar zolder. Aan de ene kant dacht ik toen: laat hem lekker hangen, dan is het afgelopen. Maar aan de andere kant had ik ook zoiets van: het is toch je vader. Het bleek niet levensbedreigend te zijn en hij werd meegenomen naar het bureau. Ik was blij, dacht dat er nu eindelijk iets zou gaan gebeuren. Ik werd ook verhoord, maar omdat ik pas elf was, moest mijn moeder mee. Ik keek wel uit om mijn mond open te doen.

Ik zat ook niet echt op een lekkere school. Toen ik in de eerste kwam, zat mijn jongste broer in zijn eindexamenjaar en die had toen best wel een reputatie. Als er drugs nodig was, moest je bij mijn broer zijn. Dat lag bij ons thuis gewoon allemaal op tafel. Voor de leraren was ik dus het zusje van. Het eerste wat ik te horen kreeg was: 'Ga jij maar achterin zitten'. En ik wilde juist voorin zitten, ik wilde gewoon mijn best doen, maar ik kreeg de kans niet. Nu heb ik die kans zelf gepakt: ik doe nu 5 havo en het leren blijkt me best wel makkelijk af te gaan. Ik kan me alleen nog steeds niet zo goed concentreren.

Ik leerde van me af te slaan. Ik moest wel. Op een gegeven moment was de hele klas tegen mij, door allemaal verhalen die de ronde deden over mij. De tweelingbroer van mijn vriend was aan kanker overleden dus tegen mij moest je niet over kanker beginnen. Toen een jongen dat wel deed, knapte er iets en sloeg ik zijn hoofd zo hard tegen de muur aan dat hij twee en een halve week in het ziekenhuis heeft moeten liggen. Van dat incident ben ik heel erg geschrokken: ik wilde niet zoals mijn vader worden. Die jongen heeft later zijn excuses aangeboden dat hij dat niet had moeten zeggen. Het is nu één van mijn beste vrienden.

Nog steeds ben ik snel boos en word ik gauw agressief. In al die instellingen waar ik de laatste vier jaar heb gezeten heb ik al heel vaak gevochten. Ik heb op zo'n moment geen controle meer. Ik heb hier al heel veel therapie voor gehad, maar ik heb niet het gevoel dat het iets uithaalt. Ik voel me nog steeds niet veilig en heb overal het idee dat ik op mijn hoede moet zijn.

Op mijn veertiende kreeg ik het besef dat ik er klaar mee was. Ik wist totaal niet meer wat ik moest doen, het liep helemaal uit de hand. Mijn jongste broer had op school al verschillende keren aangegeven dat het thuis niet goed ging, er waren al heel veel meldingen van kindermishandeling gedaan door burens en de school, er was al een paar keer politie binnen geweest bij ons, maar er gebeurde helemaal niks. Ik ben toen weggelopen, maar dat werkte ook niet. Ik werd iedere keer weer teruggebracht. Pas een jaar later waarin ik nog twee keer ben weggelopen, werd ik op een dagbehandeling geplaatst.

Soms zijn de negatieve dingen zoveel groter dan de positieve. Af en toe heb ik momenten dat ik denk: laat het ook allemaal maar zitten. Misschien is het wel beter als het afgelopen is. Of ik vermoord mezelf of mijn ouders vermoorden mij.' 💧

LINKS

De website van het Kinderrechtencollectief over kinderrechten:
<http://www.kinderrechten.nl/>

De Jongerentaskforce aanpak van geweld tegen kinderen heeft als doel kinderen en jongvolwassenen te laten meepraten over een effectieve aanpak van kindermishandeling, vechtscheidingen en chronisch pesten:
<https://www.augeo.nl/nl-nl/jongerentaskforce/>

Jongeren voor een Veilige Toekomst (jongeren uit vrouwenopvang en maatschappelijke opvang):
<http://www.veiligetoekomst.nl/jongeren-voor-een-veilige-toekomst/>

Publicatie van Federatie Opvang en Stichting Kinderpostzegels Nederland over achtergronden van en benodigde hulp aan kinderen in vrouwenopvang en maatschappelijke opvang:
www.veiligetoekomst.nl/actueel/

Praten helpt nu laat ervaringsdeskundige jongeren aan het woord om praten over kindermishandeling uit het taboe te halen:
www.pratenhelpt.nu

Stichting STUK - Jongeren tegen geweld in opvoeding en relaties:
<http://stukonline.com/>

Website van Nederlands Jeugdinstuut geeft de wetenschappelijke onderbouwing van een groot aantal jeugdinterventies.
<http://www.nji.nl/nl/Databanken/Databank-Effectieve-Jeugdinterventies/Erkende-interventies>

Voor meer links zie de website www.kinderrechten.nl

COLOFON

HET HEEFT INVLOED OP ALLES

Langetermijneffecten van een onveilige jeugd wordt u aangeboden door het Kinderrechtencollectief.

p/a Defence for Children
Postbus 11103
2301 EC Leiden
Telefoon: +31(0)715160980
E-mail: info@defenceforchildren.nl

OVER HET KINDERRECHTENCOLLECTIEF:

Het Kinderrechtencollectief is een coalitie die zich inzet voor een betere naleving van de rechten van het kind in Nederland en bestaat uit: Defence for Children, NJR, Augeo, Bernard van Leer Foundation, Stichting Kinderpostzegels Nederland, UNICEF Nederland, Ieder(in), Save the Children, met als adviseur het Nederlands Jeugdinstuut.

OPDRACHTGEVER: De werkgroep kindermishandeling van het Kinderrechtencollectief bestaande uit de organisaties: Defence for Children, Stichting Kinderpostzegels Nederland, Augeo en de Bernard van Leer Foundation.

Voor aanvullende informatie en een gratis download van deze publicatie verwijzen we u graag door naar: www.kinderrechten.nl

REDACTIE: Karin Matthijsse, Ytje Minke Hokwerda, Marga Haagmans en Leontien Peeters (werkgroep kindermishandeling van het Kinderrechtencollectief) en Het Witte Bos

EINDREDACTIE EN INTERVIEWS: Marianne Lamers

FOTOGRAFIE: Renate Beense

GRAFISCH ONTWERP: Kees Peerdeman

CONCEPT & PRODUCTIE: Het Witte Bos

ISBN: 978 90 82144710

UITGEVER: Reuring Amsterdam

Ministerie van Volksgezondheid,
Welzijn en Sport

Deze uitgave is mogelijk gemaakt door een subsidie van het Ministerie van Volksgezondheid, Welzijn en Sport.

ALL RIGHTS RESERVED

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt worden door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke andere wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Kindervechtencollectief

DEFENCE for
CHILDREN

KINDERPOSTZEGELS
voor kinderen door kinderen

AUGEO VERSTERKT